

"MATELOT"

Supliment al Revistei "România Maritimă și Fluvială Magazin"

Periodic al LIGII NAVALE ROMÂNE

Nr. 2 / 1 FEBRUARIE 2006

Colegiul de redacție al acestui număr:

Florin Gusman, Ilarion Barbu, Mihai Lucian Căciuleanu

Nicolai Stănciulescu, Florin Oprea, Ion Nedelescu

Și totuși... continuăm

Începem acest număr prin a le mulțumi criticilor noștri care, mânați numai de intenții bune au făcut aprecieri constructive la adresa acestei *foi de suflet*.

Facem precizarea că o parte din cei care au scris la această foaie sunt oameni care au îndrăgit marea dar care din anumite motive, nu au scris până acum nimic în publicațiile destinate acestui domeniu.

Din criticile primite verbal ne-am asumat cu responsabilitate o parte iar pe altele le-am tratat ca simple păreri, întrucât intrau sub incidența unor drepturi constituționale.

Dacă cei care au scris sunt sau nu ai Ligii Navale Române vă asigurăm că dețin fiecare în parte carnet de membru al L.N.R..

Revenim la mesajul nostru din primul număr și îi rugăm pe toți acei care au de spus ceva să ne scrie.

Dorim în continuare să vă cerem ajutorul pentru a face un lucru bun, în așa fel încât cei care au citit "MATELOT-ul" să-și amintească cu plăcere de această foaie.

Redacția revistei "MATELOT" urează cititorilor și colaboratorilor săi
La Mulți ani !

FULGI DE NEA

Ing. Ion NEDELESCU

Albi vestitori ai iernii,
Născuți din vata cerului,
Croșetează cu migală
Covor de nea
Spre bucuria noastră,
Copii pământului
Efemeride creații
- apă, aer, ger-
Încălzesc inimile
Și ochii lacomi de frumos.

Prin geamuri
Subțiri și străvezii
Se văd plutind
Micuții albi de nea.
Deschid hotarul de sticlă.
Pe palma întinsă
Fulgii mor
Oftând, neauzit, ușor.
Fulgul perlă a devenit,
Lipit de mână – a reproș
C-a lui menire
I-am oprit.

VISUL UNEI NOPTI DE IARNĂ

Ninge din nou cu fulgi mari de cristal . Se așează, pe rând, pe vechiul drum, bătătorit de vreme. Triștii arbori uitați de vreme se pleacă deasupra drumului. În oraș, este agitație mare. Sărbătorile de iarnă se apropie cu pași repezi. Magazinele oferă o gamă largă de produse pentru toate vârstele. În această perioadă mirifică, copiii sunt cei mai fericiți. Ei primesc o mulțime de cadouri și se bucură alături de familia lor.

Dar, totuși, există copii care nu au parte de acest ritual. Ei sunt uitați de lume și se simt de fiecare dată singuri.

În căminul de pe strada « Speranței », locuiește Dănuț, un baietel cu multă imaginație, dar ai cărui parinți l-au părăsit la vârsta de un an.

E 24 decembrie. Tanti Maria îi cheamă pe copii la masă. Dănuț nu pleca. Privea spre magazinele care se întindeau pe tot cuprinsul străzii. Îi vedea pe copii fericiți, lângă familia lor. Pe obrazul său se prelinge o lacrimă, ce strălucește la lumina beculețelor de pe strada căminului. Și-ar fi dorit și el să aibă parte de căldura unui părinte. Pentru el totul era un vis ...

Își imagina o masă bogată de bunătăți, un brad sub care se adăposteau o mulțime de cadouri și lângă care se găseau doi parinți ... Dar un glas îl trezește din frumosul vis :

- Nu vii la masă ? îl întreba tanti Maria, care îi iubea foarte mult. Se răcește ...
- Nu ... răspunse cu jumătate de glas copilul.

Aceasta se apropie de el și îl îmbrățișă. Îl lua de mână și îl duse în sala de mese. Nici un copil nu mai servea masa, dar în capătul ei se afla o farfurie plină de bunătăți .

- Este toată pentru tine.
- Mulțumesc !

După ce mănă cele oferite de tanti Maria, o luă la fugă pe strada «Speranței ». Se opri în fața unui magazin de dulciuri. După ce se uită la fiecare sortiment, se așază în fața lui. Îi era frig, dar se încapățâna să nu plece. Parcă aștepta ceva. Magazinul se închise. Luminile se stinseseră, dar el rămânea în fața magazinului.

Pe la ora unu noaptea, pe stradă se iviră două ființe : o femeie și un barbat.

Impresionați de copilul înfrigurat, hotărâră să-l adopte.

Din acea clipă începea o nouă etapă a vieții lui Dănuț. Cu siguranță o etapă plină de veselie și de speranță, o viață așa cum își dorea el și cum visa de fiecare dată în noaptea de Crăciun.

**Conceput și redactat în data de
29.12.2002 la 12 ani și 10 luni**

**Elev
Anda STĂNCIULESCU**

Cugetări

"Toate visele pot fi transformate în realitate dacă ai curajul să le duci la îndeplinire." - *Walt Disney*

"Nu mai privi în spate cu ură, nici în față cu frică, ci în jurul tău cu atenție." – *Ross Hersey*

"Un zâmbet luminează cea mai întunecată zi." – *Chinku Mao*

"Ascultă de o sută de ori, chibzuiește de o mie de ori..., dar vorbește o singură dată." – *Înțelept necunoscut*

"A face tot ce poți tu mai bun este cu mult mai important decât de a fi cel mai bun." – *Mike Lermer*

"Un înțelept învață câte ceva nou în fiecare zi, dar prostul crede că le știe pe toate!" – *Înțelept necunoscut*

"Eu sunt cel mai mare cadou pe care l-am primit vreodată." - *Marion Beck*

"Capacitatea de a-ți păsa, dă vieții cea mai adâncă semnificație." – *Pablo Casals*

“AMINTIRI DIN CANARE”

(1) “Bun venit la bord!”

La începutul lunii februarie 1972, după instructajul inerent ținut în “sala mare” a halei de pește de la Bucur-Obor, am aflat că M/N Trawler “Moldoveanu” urmează să efectueze “un voiaj dublu în Nord” și, deci, să ne pregătim ca atare.

“Voiaj dublu?” Un an, un an și cât?. Așa că, m-am pregătit temeinic. Singurele obiecte din bagajul meu care nu erau îmblănite, matlasate sau flanșate, erau maieurile. Corespunzător indicațiilor și volumul bagajului depășea cele obișnuite.

Și, iată-ne numărați, apelați, reapelați și înregistrați la Aeroportul Otopeni. Ne îmbarcăm în avion și, după cca. 5 ore, aterizăm la Marsilia. La plecarea din București, erau -15°C , dar la aterizare ne-au anunțat că sunt $+5^{\circ}\text{C}$, fapt dovedit și de iarba de pe aeroport.

Când am coborât din avion, în timpul escalei am lăsat haina de piele, căciula de blană, fularul și toate celelalte pe scaun și m-am chinuit, minute în șir, să-mi trag manșetele pantalonilor peste cizmele vânătoarești îmblănite.

În aeroport am fost “conduși” într-o sală de așteptare, păzită la ambele uși de polițiști. Nu cumva să începem pescuitul oceanic din Mediterana sau, mai rău, direct pe continent.

După vreo oră și ceva, am fost transportați la avion cu aceleași autobuze care ne-au adus și ne-am reluat călătoria.

Zborul deasupra Mediteranei are un farmec aparte. Venind dinspre continentul nordic, Africa, se dezvăluie privirilor doar celor care doresc să vadă.

Se întunecase deja când am aterizat pe “Aeropuerto Las Palmas de Gran Canaria”. Dacă la Marsilia nu erau decât $+5^{\circ}\text{C}$, la Las Palmas erau, țin minte, în acea seară, $+35^{\circ}\text{C}$.

Încă din aeroport, am început să scoatem de pe noi ce se putea: fulare de lână, căciuli de blană, haine, pulovere – încercând să facem din toate acestea (cum se putea) pachete sau baloturi. Asta pe lângă geamantanele și sacoșele (pentru cel puțin un an!) pe care le așteptam din cala avionului.

După un timp, ne îmbarcăm în trei autocare și pornim spre Las Palmas.

Pentru oricine care a citit “Gran Canaria” lui Cronin, despre o “insulă sălbatică”, peisajul este inedit. În dreapta, țărmul Atlanticului, iar în stânga, luminile licuricilor înlocuite de obsedanta lumină de neon a motelurilor.

“Sătucul de pescari” al lui Cronin, “Las Palmas” ne întâmpină cu o cascadă de lumini multicolore. Autocarele ne lasă pe “Muele de la Luz”, iar jos, la baza digului, mai multe bărci încep încărcarea noilor veniți pentru a-i duce la navă. Cum numărul și volumul bagajelor face imposibilă îmbarcarea tuturor, mare parte dintre noi rămân să caște gura pe mal, în așteptarea cursei următoare. Aceasta spre delectarea turiștilor care, în pantaloni scurți și rochițe vaporease, se plimbau pe dig, privind cu uimire la expediția polară poposită brusc printre ei.

Ajuns în sfârșit la navă, apare o nouă problemă: cum să urc schela, cărând toate bagajele? De ajutor nici vorbă, fiecare se lupta cu problema lui și nimeni nu avea timp pentru alții. Ca să duc bagajele, normal, pe lângă mine, nu încăpeam pe schelă, așa încât, am strâns la piept balotul făcut din haine groase – ceea ce mi-a închis aproape total vizibilitatea – și, trăgând după mine geamantanul și sacoșa mare, am început să urc “Golgota”. Nu știu cât a durat, dar iată-mă ajuns la copastie. Din stânga, aud o voce care nici azi nu știu cui se adresa, spunând: “Bun venit la bord!”.

Încerc să întorc capul spre cel care vorbea și, în acel moment, piciorul meu se agață de ceva și zbor pe punte cu toate împrăștiate în jurul meu. În prima clipă se așterne o liniște mormântală. Dar cum balotul cu haine mi-a amortizat căderea, n-am pățit nimic și am încercat să mă ridic, dar m-am împiedicat din nou de bagaje, ajungând la loc pe balot. Atunci s-a dezlănțuit un hohot de râs general și am simțit cum doi băieți mă ridică de subțiori, în timp ce alții îmi adună bagajele care blocau drumul celor rămași pe schelă.

Aceasta...*da* urcare triumfală la bord, n-am să o uit niciodată!. Și nici alții n-au uitat-o multă vreme, amintindu-mi, de câte ori aveau ocazia, cum "înotam" pe punte.

*

În seara aceea am aflat că Trawler "Moldoveanu" a luat echipajul de pe Trawler "Delta Dunării" și era de o săptămână în marș spre Nord, iar noi urma să rămânem pe "Delta" în West Africa, echipați ca pentru expediția lui Nansen.

Mihai Lucian CĂCIULEANU

Of. Electrician

MARELE PAVOAZ

Ing. Ion NEDELESCU

Marele Pavoaz	Fanfara dă onorul	Alămurile sună	Nemișcate trupuri
Val policrom	Brațele salută	Vântul s-a oprit	Pietre de hotar
Se-nalță pe catarg	Colorate aripi	Și în neclintire	Poartă-n suflete
Solemn și domol	Flutură în dungă	Ascultă smerit	Marele Pavoaz.

MATELOT MAGAZIN

❖ **DELFINI CONTRA NERVILOR**

Înotul alături de delfini pare să fie de ajutor pentru depresiile incipiente sau avansate, a descoperit o echipă de cercetători de la Universitatea din Leincester. Oamenii de știință au testat efectul pe care l-au avut reprizele de înot cu delfinii asupra a 15 oameni care sufereau de depresie. Ei au descoperit ca simptomele bolii s-au ameliorat în cadrul acestui grup față de alt grup de 15 oameni care înotau în aceeași zonă, dar care nu interacționau cu delfinii.

❖ **85 DE ANI - CONVENȚIA PRIVIND STATUTUL DUNĂRII**

La 23 iulie 1921, România a semnat, la Paris, Convenția privind Statutul Dunării, care prevedea reglementarea unei probleme de interes pentru România : navigația pe fluviu, liberă și deschisă tuturor pavilioanelor, în condiții de egalitate. La 24 iulie 1923 s-a ajuns în sfârșit la semnarea tratatului de pace de la LAUSANNE precum și a Convenției Strâmtorilor (care face parte integrantă din el), între următoarele state participante la dezbateri : Anglia, Franța, Italia, Japonia, Rusia sovietică, Turcia, România, Bulgaria, Grecia și Jugoslavia, cu posibilitatea de adeziune ulterioară a Statelor Unite. Punerea în aplicare a noului regim la strâmtori, după îndeplinirea procedurală de ratificare s-a făcut numai între 8 state din 11. (Jugoslavia care dorea să semneze cu rezerve, ceea ce nu era admis, iar Rusia și SUA nu au semnat).

Stire

400 de milioane de euro va costa cablul submarin prin care România va livra energie electrică Turciei.

ILARION BARBU - 30.11.2005

SINGURA ALTERNATIVĂ, SINCERITATEA

Venisem de la cursurile de promovare pentru ofițer II maritim și m-am prezentat la inspectorul de personal pentru repartizare. Nu-mi prea doream să plec în voiaj, dar cel mai mult îmi doream un vapor pe la Tulcea, Sulina sau chiar Drobeta Turnu Severin, oriunde în afară de Constanța și kilometrii ei de dane noroioase pe care să-i parcurg la vreme de seară, ori Galațiul de care nu mă lega nici o amintire plăcută.

Cadristul, văzându-mă și puțin distrat, un pic aiurit și poate cu o ușoară alură de victimă, a decis scurt, înainte de a putea eu să deschid gura : RUPEA! Unde? am apucat să întreb. Tulcea! Face mici reparații, câteva săptămâni, după care plecați în Sud! la fluturașul și drum bun!

Iată că mai sunt și zile norocoase, îmi spun în gând. Cargou, 8700 tdw, câteva săptămâni de copilărit prin Tulcea și în Sud! Nici că se putea mai bine.

Ajung la Tulcea, dau de RUPEA, mă prezint la comandant și rămân izbit de asemănarea cu Ghadafi. Apoi aflu că așa era și porecla în rândul marinarilor. Mai aflu și că micile reparații însemnau că nava se scufundase pe Dunăre pentru că i-au cedat prizele de fund, iar cele câteva săptămâni de staționare la Tulcea n-aveau cum să sară de un an jumătate în ritmul în care se lucra. Da, toate aceste mici amănunte nu avea rost să mi le spună cadristul.

Mă apuc, așadar de executat serviciul la bordul lui RUPEA. Jupânul (comandantul) Ghadafi, om de toată isprava, simpatic de țî se strepezeau dinții și se acrea laptele în sticle pe unde trecea! Șef mecanic – Luță, cumnatul lui. Singura preocupare a celor doi – cambuza! Scădeau alimentele văzând cu ochii, noi posteam de zor, noroc că mai aveam ceva prin buzunare din voiajul trecut, în rest era bine. Servici de gardă la bord și distracție în oraș.

Comandantul – acru în continuare. Evitam să-l întâlnesc, ceea ce nu era greu pentru că ori stătea închis în cabină, ori era în vizită la cumnatul Luță, singurul șef mecanic din a căruia cabină, în loc de tradiționalul miros de motorină, venea un damf de alimentară ori de gostat la care a căzut camera frigorifică.

Într-o zi cade bomba! O veste ne face pe toți să înghețăm în plină vară. Vine Paraipan la bord! Comandantul marinei, amiralul Anghelescu venise pe neșteptate și deja urcase la bordul primei nave din dană. (Noi eram linia II).

Ghadafi se închide repede în cabină, trage perdelele, zăvorăște ușa, Luță se ascunde pe după putinele de brânză lipsă din cambuză și tot așa fiecare își găsește la repezeală câte un loc mai mult sau mai puțin sigur. Până să mă dezmeticesc, iată-mă pe covertă singur, cu cămașa lipită de spate și cu gradele pleoștite de caniculă, privind cum se apropie delegația.

În frunte Paraipan, într-o dispoziție de zile mari, împingea aerul cu nasul său acvilin și arunca priviri prietenoase ca un rotwailer căruia i-a luat pisica osul. Se vedea de departe că a-i ieși în cale nu ar aduce nimic bun.

Încerc să-i prezint un raport aproximativ, dar mă oprește scurt, mă privește ca pe un gândac de bucătărie și suieră scurt:

- Nu ți-e rușine cu barba aia? Parcă ești călugărul de la vechiul schit! Nu vreau să te văd! (Adevărul e că dorința era reciprocă și nici nu înțelegeam de ce trebuie să-mi fie rușine, dar simțeam că nu e momentul potrivit să devin ridicol).

- Ce stai?! Şuieră Paraipan în continuare. N-auzi că nu vreau să stau de vorbă cu tine? Cine-i cel mai mare aici?
- Raportez că eu!
- Nu bă, de statură! Replică amabil Paraipan. Comandantul!. Comandantul!. Unde e comandantul? Sper că n-am ajuns până acolo ca să fii tu comandant?! Unde e? Să vină imediat!
- Raportez că s-a ascuns și ne privește de după draperie! Mă hotărâsc dintr-o dată să-mi deschid inima în fața amiralului. Stupoare! Asistența încremenește. Paraipan își lungește gâtul în bluza albă cu stele de aur pe umeri și pare că nu înțelege.
- Cum adică s-a ascuns? De ce?
- De frică, raportează!
- Și ceilalți? Șeful mecanic! Unde e?
- La el în cabina, cu ușa închisă, raportează!

Nasul îi pare mai acvilin ca niciodată. Seamănă cu un vultur care descrie cercuri înainte de atac. Dar în ochi are o sclipire veselă. Suita este năucită, au agendele ofilite și cred că le curg pixurile. Mă gândesc să merg până la capăt să vedem ce o ieși. În fond, nu am spus nimic neadevărat, ce pot să-mi facă?

- Și tu? Tu de ce ai rămas? Ție nu ți-e frică? Oi fi tu cel mai curajos cu barba ta de călugăr?
- Raportez că îmi este, dar n-am mai apucat să mă ascund! Și, pe deasupra, mi-a ordonat tovarășul comandant să vă prezint raportul înainte de a se încuia în cabină!

Fața lui Paraipan fu încărcată de o serie de strâmbături ciudate, după care izbucni în râs.

- E cel mai sincer răspuns pe care l-am primit! Să-i spui comandantului tău să se prezinte la Navrom mâine! Auzi, n-a mai apucat să se ascundă. Haideți! Se răsti scurt la suita care făcu stânga-mprejur ca o turmă docilă, privindu-mă ca pe supraviețuitorul unei calamități.

Până seara toată lumea aflase întâmplarea și se amuza pe seama lui Ghadafi.

În două zile mi-am strâns catrafusele și am găsit o navă care pleca cu adevărat în Sud. M-am despărțit, răzbunat de Ghadafi, de Luță, de putinele lor cu brânză, sticlele de ulei și conservele de carne ce le aveau prin cabină. Fără nici o umbră de regret.

Florin OPREA

Maxime

Cei care nu vor risca nu vor putea învinge. / Paul JONES

Dă întotdeauna aprecieri sincere și oneste. / Amit SHAH

Încearcă și eșuează, dar nu eșua să mai încerci. / Stephen KAGGWA

Dacă dai unui om un pește..., tu îl alimentezi pentru o zi. Dar dacă îl înveți să pescuiască, tu l-ai alimentat pe viață. / CONFUCIUS

Pentru relații : Tel/fax: 319.61.05

Nicolai Stănciulescu sau Florin Gusman

MESAJ

Florin GUSMAN

25.12.2005

În viață, fiecare dintre noi, parcurge un drum presărat cu tot soiul de necunoscute, unele din ele aducând clipe de satisfacție, iar altele reușind să-ți scurteze zilele până întratât încât, deși genetic suntem proiectați să trăim între 150 și 200 de ani, putem trece în neființă (uneori) chiar la pragul maturității.

Marea majoritate însă se încadrează în categoria celor care ne părăsesc după 65 – 70 de ani, indiferent de influențele unor factori care ne înconjoară, dar despre care nu știm nimic sau poate nici nu vrem să știm.

Deși ziua de naștere, respectiv configurația astrelor din această zi, ne trasează vectorii destinului, acest lucru nu este suficient pentru ca să ne urmăm destinul. Familia, rudele și o parte din vecini ne jalonează de aproape drumul și informarea, pregătindu-ne pentru o perioadă în care va avea loc formarea noastră ca oameni.

Mă refer la perioada copilăriei, denumită de altfel „**a celor șapte ani de acasă**”, care are o mare influență asupra noastră, poate pe două direcții mai importante și anume: a modului în care vom putea să reușim în viață și a modului în care vom fi primiți în societate.

După 7 urmează școala, cea mai dificilă perioadă pentru majoritatea copiilor, dar și a părinților. **Unele studii au demonstrat că doar 10% din copii merg cu plăcere la școală pentru a se instrui; aceasta chiar dacă afirmația este făcută de peste 50%, 40% din aceștia nu vizează instruirea, ci evadarea de acasă.**

Școala înseamnă pentru copil, pe de o parte, un grad de independență prin părăsirea casei care până mai ieri se realiza doar însoțit, iar pe de altă parte, primul contact cu socialul, unde te întâlnești cu alții de seama și teapa ta.

În această perioadă se realizează un număr mare de contacte sociale când apar noi prietenii și poate primele legături sentimentale.

Urmează apoi poate o formă superioară de pregătire în care numărul contactelor sociale sau sentimentale se amplifică, crescând semnificativ numărul prietenilor și al celor cu care ne petrecem o mare parte a timpului. Cu siguranță, simultan apar prin prisma valențelor nou căpătate și unele renunțări la relațiile anterioare, în urma filtrării celor vechi.

Pentru mulți dintre bărbai apare o etapă delicată –**Armata**, unde se leagă prietenii bazate pe alte criterii. De regulă, după această perioadă nu rămân decât unul sau doi prieteni mai buni și asta pentru că mai rar s-a auzit de **relații de prietenie între soldați și cadre.**

După pregătire și eventual armată, fără doar și poate, apare și **prima zi de muncă când facem cunoștință cu** așa zisa **noua familie**, care la început ne privește ca pe o curiozitate și abia așteaptă să ne disece, pentru ca ulterior, să ne facă **un loc nu prea confortabil în sânul ei.**

Timpul zboară, apar și alți prieteni, iar în scurt timp, **dacă suntem capabili, bem primul pahar cu șampanie pentru avansare.**

De aici începe să se scrie o nouă istorie, când vom fi tentați să ne filtrăm iarăși prietenii, să renunțăm la o parte din ei pentru că nu ar mai corespunde, sau pentru că nu ne-ar mai reprezenta. Dar asta nu este tot, acum apare cu siguranță, dacă până acum nu a apărut, o nouă categorie de **“prieteni”**, și anume dușmanii. Cele două categorii ne vor ține permanent trează vigilența până la **momentul pensionării.**

Abilitatea de a conduce un colectiv mai mic sau mai mare este un factor determinant în **balanța cu două talere - prieteni / dușmani** care, în condițiile unei exigențe extreme și nemotivate, ne poate duce la situația în care să avem doar doi sau trei prieteni și aceia de conjunctură, restul trecând automat în tabăra adversă.

Timpul se scurge rapid și iată că, la **petrecerea dată cu prilejul ieșirii la pensie**, avem ocazia să stabilim cât de cât care ne-au fost prieteni, *care au fost oameni cu adevărat iar noi i-am catalogat dușmani*, și pe adevărații dușmani care nu ne vor ierta poate până la moarte. Tot atunci ni se vor pune întrebări destul de delicate din partea unor tineri care vor dori să afle cât bine am făcut în viață, sau câți tineri am susținut în carieră.

Ajungem acasă obosiți după petrecere și totodată înspăimântați de faptul că viața a trecut, că am fost clasificați și că viitorul apropiat nu este tocmai roz. Ne bucurăm poate că vom avea timp să ne tratăm suferințele pe care până acum nu le băgam în seamă. Ca un făcut, deși speriați, ne **redescoperim familia** dar cu alți ochi și căutăm să înțelegem ce se întâmplă cu noi. Apar acum decizii de reluare a activității, încercări de a deveni utili, implicarea în activități obstești dar, **cel mai cumplit lucru care ne lipsește este comanda**. Singura care ne-a mai rămas este poate **telecomanda** televizorului sau a vreunui aparat electrocasnic.

Având timp să bântuim piețele, parcurile, diverse magazine, spitalele și unele manifestări, avem ocazia să ne întâlnim cu diverși cunoscuți de la care auzim mereu lucruri care ne vor întrista și alarma. Printre cele mai frecvente informații sunt cele legate de dispariția unuia sau altuia dintre noi și de scumpirea vieții. **Nimic bun**. Dar timpul trece și, dacă avem ghinion, încep zilele de spitalizare și tratament care, în cele mai multe cazuri se sfârșesc neplăcut. **Uneori ne mai gândim la programarea genetică; păcat și prea târziu ne interesează acest capitol**.

Dar, într-o zi **vine și inevitabilul**, despărțirea sufletului de trup, sau mai popular spus despărțirea individului de ai săi, când cugetările "**Geaba ai aur și palate, pe pământ le lași pe toate**" sau "**Am muncit pe acest pământ pentru o cruce și un mormânt**" capătă adevăratele lor semnificații.

În ultima clipă, la căpătâiul nostru se poate întâmpla să nu fie nimeni sau nimeni, dintre ai noștri. În unele cazuri putem găsi chiar străini, iar de cele mai multe ori nu are cine, sau nu ți se poate aprinde o lumânare. La câteva zile după eveniment are loc înmormântarea când **suntem duși pe ultimul drum** iar în urma noastră, câțiva oameni.

Dacă facem o analiză a cortegiului funerar vom constata că dintre toți prietenii de o viață nu găsim decât unul, maxim doi; în rest câteva rude (de obicei aceia cu care nu am avut de împărțit ceva), câțiva vecini dintre cei pe care i-am ajutat de obicei, și o grămadă de oameni săraci și flămânzi (pe care poate că nu i-am văzut vreodată în viață), dar care se vor bucura de banii aruncați la colțuri de stradă sau de pomana de la cimitir, pentru că la pomana de acasă arareori vor fi fost invitați.

Au trecut trei luni de când VICTOR BASISTAI, ofițer mecanic pe navele de pescuit oceanic Sinoie și Delta Dunării, și șef mecanic pe nava fluvială de cercetări " Protecția Apelor", ne-a părăsit.

Și-a făcut meseria cu dăruire și profesionalism, numai că pe propriul "motor principal" nu l-a mai putut ține sub control.

*Acum navigă pe oceanul astral în căutarea unui port
" Și iar mă întorc în portul de plecare Cu doruri ancorate de catarg..."*

Mioara BASISTAI